

Anna Comas. L'art com un castell emmurallat

L'aire és càlid i la llum del sol esdevé més ataronjada a primera hora de la tarda. Els carrers del barri antic de Manresa esta deserts i, de fons, les campanes de la Seu toquen les tres. De la baixada dels Drets apareix l'Anna Comas, amb un abric llarg de color crema, i saluda amb la mà alçada a la retratista d'aquesta secció.

Fa poca estona que ha acabat la jornada al Museu Comarcal de Manresa, on treballa com a conservadora, i es disposa a començar un viatge pel recinte emmurallat de la ciutat. Ella és historiadora de l'art i, en el transcurs d'aquest camí, es posarà de manifest la importància que concedeix als petits detalls. Aquest és un tret característic que es detecta en els petits ornaments que la vesteixen, unes arracades blaves amb fines plomes daurades penjants, i en la seva manera de trobar la bellesa en allò més petit i significatiu, com un esgrafiament a la cornisa d'un edifici o un tros de roca persistent al pas del temps.

El recorregut comença al portal de Sobrerroca, del qual només es conserva la torre que dona entrada a un vial que en la seva època d'esplendor era un autèntic nucli comercial. La historiadora explica que el seu nom ens recorda que s'assenta sobre la balcera rocosa que va formar el torrent de Sant Ignasi amb el pas dels anys. Li agrada imaginar-se l'ambient que es devia respirar al carrer quan hi vivien les famílies benestants i s'hi establien els comerços més importants. L'afició per conèixer el passat local li ve de petita, quan el pare, l'historiador Francesc Comas, li explicava les anècdotes més sorprenents de la vida medieval de la ciutat. A l'escola, ben aviat va mostrar interès per les socials i la plàstica, sempre s'entretenia dibuixant boscos i castells, i un dia va sorprendre al seu pare amb un plànol del carrer d'Àngel Guimerà que la família encara conserva.

Seguint la ruta de les muralles, s'enfila fins al turó del Puigcardener i mira enlaire per contemplar la basílica de la Seu sota les pinzellades d'una llum càlida. Després baixa pel camí dels Corralis i s'atura a observar el mur d'en Jaffa, un dels trams de muralla conservats més antics. Sobre la roca es perfila la seva ombra fugissera i escorredissa com l'existència humana en aquest món. La història de l'art li permet viatjar en el temps i sentir-se més a prop dels avantpassats. «L'expressió artística permet desxifrar les particularitats d'una època i de la seva gent», destaca. Alhora, la passió per aquesta disciplina l'ha dut a explorar diferents camins professionals, com la docència amb adults i adolescents, i també la divulgació a través de rutes turístiques. Tot i això, allò que més l'entusiasma és la coordinació de projectes museístics, l'activitat que ara l'ocupa.

La historiadora avança fins a la plaça de la Reforma i trenca pel carrer d'Arbonés. Amb determinació, continua el camí fins que arriba a la placeta de la Mel, on s'erigeix un gran mural en una de les façanes. L'obra firmada per l'artista Anna Taratiel, amb el pseudònim *Ovni*, mostra un gran puzzle de formes geomètriques roses, blaves, grogues. La protagonista lliga la mirada a la paret i els seus ulls s'omplen de colors. Des del seu punt de vista, el paper del muralisme és fonamental a l'hora de portar l'art a peu de carrer i aconseguir que les persones se sentin part de l'obra. «L'art és la forma que tenim els humans per expressar-nos, meravellar-nos i repensar-nos com a espècie, per això és important que la cultura estigui a l'abast de tothom», afirma. De la mateixa manera que els nostres antecessors construïen muralles per protegir les ciutats, potser nosaltres hauríem d'emmurallar l'art, com si fos un bell castell medieval, per preservar el tresor que conté a dins.